

Vergaderjaar 1993-1994

23 483

Wijziging van de Wet op de inkomstenbelasting 1964, de Wet op de loonbelasting 1964 en de Coördinatiewet Sociale Verzekering (regelingen met betrekking tot aftrek en belastingvrije vergoeding van kosten van kinderopvang)

B

ADVIES RAAD VAN STATE

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 3 november 1993.

Bij Kabinetsmissive van 21 september 1993, nr. 93.007629, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Staatssecretaris van Financiën, mede namens de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid en de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, bij de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt een voorstel van wet met memorie van toelichting tot wijziging van de Wet op de inkomstenbelasting 1964, de Wet op de loonbelasting 1964 en de Coördinatiewet Sociale Verzekering (regelingen met betrekking tot aftrek en belastingvrije vergoeding van kosten van kinderopvang).

1. De Raad van State merkt op, dat de Hoge Raad in het arrest van 12 december 1990, BNB 1991/76, heeft overwogen, gelet op de toentertijd geldende resolutie van 14 april 1988, BNB 1988/172, nadien onder meer gewijzigd bij resolutie van 20 december 1990, BNB 1992/54, die in het voorliggende voorstel van wet wordt gecodificeerd, dat de fiscus de gevallen waarin werknemers voor de door hen gemaakte kosten van kinderopvang wel of geen vergoeding van hun werkgever ontvangen, ongelijk behandelt en dat de toepassing van het gelijkheidsbeginsel dan meebrengt zodanige kosten, voor

NADER RAPPORT

Aan Koningin

Den Haag, 9 november 1993

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw Kabinet van 21 september 1993, nr. 93.007629, machtigde Uwe Majesteit de Raad van State zijn advies betreffende het bovenvermelde voorstel van wet rechtstreeks aan de eerste ondergetekende te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 3 november 1993, no. W06.93.0616, bieden wij U hierbij aan.

1. De Raad van State is van oordeel dat het voorstel van wet het arrest van 12 december 1990, BNB 1991/76, niet terzijde stelt. Aldus zouden kosten van kinderopvang van werknemers die geen vergoeding voor die kosten ontvangen, toch nog als aftrekbare kosten moeten worden gezien, zodat deze werknemers geen gebruik zouden kunnen maken van de thans voorgestelde buitengewone-lastenregeling.

Kosten van kinderopvang zijn in het systeem van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 en de Wet op de loonbelasting 1964 geen aftrekbare kosten. Dat de Hoge Raad in genoemd arrest niettemin heeft

zover deze meer belopen dan de eigen bijdrage, ook voor de werknemers die daarvoor geen vergoeding van hun werkgever ontvangen, tot de aftrekbare kosten te rekenen.

Het opnemen van de «vergoedingsregeling» in het voorgestelde onderdeel n in het eerste lid van artikel 11 van de Wet op de loonbelasting 1964 (Wet LB) leidt er naar het oordeel van de Raad toe, dat voor de werknemers die geen vergoeding voor de in dat onderdeel beschreven kosten van kinderopvang ontvangen, deze kosten als aftrekbare kosten blijven aangemerkt. Het arrest van de Hoge Raad wordt door het voorstel of in de toelichting niet uitdrukkelijk terzijde gesteld. Op grond hiervan kan voor hen de buitengewone lastenregeling van artikel 46 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 (Wet IB) niet meer aan de orde komen. De reikwijdte van het voorliggende voorstel is uit dien hoofde beperkt en zal aldus alleen betekenis hebben voor zelfstandigen en degenen die arbeidsinkomsten buiten dienstbetrekking genieten. In de toelichting ware op de verhouding tussen het voorstel van wet en het arrest, alsmede op de hieruit voortvloeiende reikwijdte van de voorgestelde regeling nader in te gaan.

2. In het voorgestelde artikel 11, eerste lid, onderdeel n, Wet LB wordt geen maximum van f 10 000,-- per kind genoemd voor de vergoeding ter dekking van de kosten van kinderopvang, zoals wel is opgenomen in het voorgestelde artikel 46, tiende lid, Wet IB. Tevens zal, zoals uit de toelichting blijkt, verschil worden gemaakt in de franchises, die voor rekening blijven van de werknemer die een vergoeding van zijn werkgever ontvangt dan wel van de werknemer die de kosten zelf draagt en de zelfstandige, die een beroep doet op de buitengewone lastenregeling. Naar het oordeel van de Raad ontstaat daardoor een situatie van ongelijke behandeling waartegen de Hoge Raad zich heeft gekeerd, en waarvoor niet zonder meer een redelijke grond is aan te wijzen. In de toelichting ware op deze problematiek nader in te gaan, en indien een redelijke grond niet is aan te geven, het voorstel te heroverwegen.

geoordeeld dat dergelijke kosten voor aftrek in aanmerking kwamen, vindt zijn oorzaak in het gelijkheidsbeginsel. Dit beginsel brengt mee dat daar waar in de uitvoerings sfeer beleidsmatig vergoedingen van bepaalde kosten voor de loonbelasting worden vrijgelaten, dezelfde kosten voor werknemers die geen vergoeding krijgen, als aftrekbare kosten in aanmerking komen. Met het onderhavige wetsvoorstel wordt de sfeer van het uitvoeringsbeleid verlaten, met als gevolg dat de genoemde jurisprudentie voor de onderhavige materie niet meer relevant is. Thans wordt wettelijk geregeld dat een bepaald deel van een vergoeding voor kosten van kinderopvang belastingvrij kan worden genoten. Nu niet tegelijk wettelijk wordt geregeld dat voor werknemers die geen vergoeding ontvangen de kosten aftrekbaar zijn, zijn die kosten – die ook naar het oordeel van de Hoge Raad naar hun aard niet tot de aftrekbare kosten van dienstbetrekking behoren – niet aftrekbaar. Het door de Raad veronderstelde effect doet zich derhalve niet voor. Werknemers die geen vergoeding ontvangen komen net als alle andere belastingplichtigen in aanmerking voor de buitengewone lastenregeling. In de memorie van toelichting is op dit punt een verduidelijking opgenomen.

2. De Raad wijst op een tweetal punten waarin de voorgestelde wettelijke regeling voor de aftrekkant afwijkt van die voor de vergoedingskant. De Raad vraagt in de toelichting nader in te gaan op dit verschil in behandeling omdat daarvoor naar het oordeel van de Raad niet zonder meer een redelijke grond is aan te wijzen.

In de toelichting hebben wij in het onderdeel relatie aftrekkant – vergoedingskant uitvoerig uiteengezet welk uitgangspunt aan de heffing over kinderopvang in natura ten grondslag ligt. Bij deze heffing moet worden voorkomen dat wordt geheven over een groter bedrag dan de werknemer zou uitgeven als de werkgever niet voor kinderopvang zou zorgen. Deze lijn is doorgetrokken naar de voorgestelde regeling voor vergoedingen van de werkgever aan de werknemer voor kosten van kinderopvang. Naar aanleiding van het advies hebben wij de toelichting aangevuld met de opmerking dat de situaties van kinderopvang in natura en vergoe-

dingen voor kosten van kinderopvang in de praktijk zeer dicht bij elkaar liggen. Wat betreft de aftrekkant behoeft geen nadere verduidelijking dat in dat geval de besparingsgedachte die kan gelden voor loon in natura, niet aan de orde is.

Wij wijzen erop dat in de wettelijke systematiek op verschillende punten onderscheid wordt gemaakt tussen de regeling voor de vergoedingenkant en die voor de aftrekkant. Dergelijke verschillen kunnen onder meer berusten op de notie dat in het geval van vergoedingen de positie van de werkgever een zekere garantie geeft over het «noodzakelijke» karakter van bepaalde uitgaven. Aan de aftrekkant is een dergelijke garantie niet aanwezig, reden waarom wij het raadzaam hebben geoordeeld een limiet te stellen aan de aftrek. Wij nemen niet aan dat werkgevers zonder goede reden bereid zijn tegemoet te komen aan wensen van werknemers tot het vergoeden van extreem hoge kosten van kinderopvang. Ook hier wijzen wij op de naastliggende situatie van kinderopvang in natura in welk geval wij evenmin kiezen voor een regeling met een differentiatie al naar gelang de waarde van de kinderopvang. In de memorie van toelichting hebben wij deze afweging thans vermeld.

3. In de voorgestelde regeling wordt niet als voorwaarde gesteld, dat de kinderopvang plaatsvindt gedurende de periode dat wordt gewerkt, of in het geval van tweeverdieners, dat beiden werken. In het kader van een buitengewone lastenregeling is het stellen van een dergelijke voorwaarde naar het oordeel van de Raad mogelijk. In dat geval zou de «ongekoppelde» voorwaarde van een minimuminkomen uit de werkzaamheden kunnen vervallen. Evenzo zou een dergelijke voorwaarde voor zelfstandigen in de plaats kunnen komen van de voorwaarde dat aanspraak bestaat op zelfstandigenaftrek.

In de toelichting ware nader te motiveren waarom een dergelijke voorwaarde niet is gesteld.

3. De Raad wijst erop dat niet als voorwaarde wordt gesteld dat de kinderopvang plaatsvindt gedurende de periode dat wordt gewerkt of, in het geval van tweeverdieners, dat beiden werken. Naar het oordeel van de Raad is het stellen van een dergelijke voorwaarde in een buitengewone-lastenregeling mogelijk.

De door de Raad geopperde mogelijkheid is ook door ons overwogen. De reden waarom wij deze weg niet zijn ingeslagen is gelegen in de controleproblematiek, niet zozeer aan de kant van de instellingen voor kinderopvang die immers gespecificeerde nota's moeten verstrekken, als wel aan de zijde van de belastingplichtigen. Zelfs bij loondienst achten wij het vrijwel onmogelijk om, anders dan met behulp van een onevenredig grote controle-inspanning, vast te stellen op welke dagdelen van het jaar een werknemer feitelijk heeft gewerkt en op welke niet. Men denke bij deeltijdwerk aan flexibele roosters, ruil van werkdagen, thuiswerk, enzovoort. Deze problematiek geldt a fortiori bij genietters van andere inkomsten uit arbeid en van winst uit

4. In het voorgestelde artikel 46, tiende lid, Wet IB wordt bepaald, dat voor de vaststelling van de franchise bij ministeriële regeling wordt acht geslagen op de Adviestabel ouderbijdragen kinderopvang. In het voorgestelde artikel 11, eerste lid, onderdeel n, Wet LB wordt deze voorwaarde niet gesteld bij de ministeriële regeling die de franchise uit hoofde van die bepaling vaststelt. In de toelichting ware nader op het verschil in randvoorwaarde voor de onderscheidene ministeriële regelingen in te gaan.

5. De te faciëren kosten van kinderopvang worden beperkt tot de kosten verbonden aan beroepsmatige kinderopvang. Deze beperking wordt ontoereikend gemotiveerd in de toelichting. De Raad is van oordeel, dat deze beperking onvoldoende recht doet aan de verschillende vormen van kinderopvang die thans plaatsvinden, mede onder invloed van beperkte crèche-capaciteit, zoals plaatsing bij gastouders en het aantrekken van een kinderverzorgster, waarvan in het arrest van de Hoge Raad sprake was. De Raad merkt op dat in de toelichting voor de aftrekbaarheid van (een deel van) de kosten onder meer opgave van degene aan wie de betaling wordt verricht, zal worden verlangd. De beperking kan derhalve niet worden verklaard uit een onvoldoende inzicht in de kring van «kinderopvang». Het in de toelichting genoemde aspect, dat moet worden voorkomen dat kosten voor huishoudelijke hulp in aftrek worden gebracht, geldt in ieder geval

onderneming. Het toch stellen van een dergelijke eis zou de geloofwaardigheid van de regeling niet ten goede komen. Wij hebben daarom gekozen voor «next best», een regeling waarbij in elk geval vaststaat dat inkomsten genererende arbeid wordt verricht.

4. De Raad vraagt in de toelichting nader in te gaan op het verschil in formulering in artikel 46, tiende lid, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 en artikel 11, eerste lid, onderdeel n, van de Wet op de loonbelasting 1964 met betrekking tot de bij ministeriële regeling vast te stellen franchise. Wij merken hierover op dat in de toelichting uitvoerig is aangegeven dat de wijze van aansluiting bij de Adviestabel ouderbijdragen kinderopvang voor beide genoemde bepalingen verschillend is. Dit verschil komt tot uitdrukking in de door de Raad aangehaalde formulering van de delegatiebepaling in de voorgestelde buitengewone-lastenbepaling.

Een en ander is toegelicht onder «Wettelijke vormgeving» in de memorie van toelichting. In de toelichting is voorts aangegeven dat voor de vergoedingen kant de aansluiting bij de waardering van kinderopvang in natura een ruimer geformuleerde delegatiebepaling meebrengt.

5. De te faciëren kosten van kinderopvang worden beperkt tot de kosten verbonden aan beroepsmatige kinderopvang. De Raad acht deze beperking onvoldoende gemotiveerd en meent dat deze onvoldoende recht doet aan de verschillende vormen van kinderopvang die thans plaatsvinden, zoals plaatsing bij gastouders en het aantrekken van kinderverzorgsters. De Raad verzoekt de onderhavige beperking te heroverwegen.

Zoals hiervoor al is aangeduid, moet worden voorkomen dat de regeling fraudegevoelig wordt. Het mag niet zo zijn dat het aantrekkelijk wordt de hulp in de huishouding het etiket «kinderopvang», op te spelden om zodoende de desbetreffende kosten aftrekbaar te maken.

Hetzelfde geldt voor een voorstelling van zaken waarin iemand ten eigen huize op een kind van de belastingplichtige zou passen. Op deze wijze zouden betalingen in aftrek kunnen worden gebracht, zonder dat zij bij de ontvanger

niet voor de opvang in gastgezinnen, en is ook bij het aantrekken van een kinderverzorgster volstrekt ondergeschikt. Voor velen is een vorm van kinderopvang ten eigen huize of bij een gastgezin zo niet de betere dan toch zeker een goede oplossing. Uit dien hoofde zal deze beperking negatief werken op de totale opvangcapaciteit en daarmee in strijd komen met de doelstelling als geformuleerd in het onderdeel Emancipatie van de toelichting. Gelet op de betekenis van ook de andere vormen van kinderopvang dan de gedefinieerde «beroepsmatige kinderopvang» ware de beperking tot de beroepsmatige kinderopvang te heroverwegen.

6. Uit de toelichting blijkt, dat met de continuering van de huidige fiscale regelingen in 1994 ongeveer 60 miljoen gulden zou zijn gemoeid en dat bij aanvaarding van het voorstel van wet dit bedrag tot ongeveer 25 miljoen gulden wordt teruggebracht. In de toelichting ware nader aan te geven ten laste van welke groepen deze verlaging wordt gebracht, waarbij in ieder geval ware aan te geven of dit het gevolg is van de beperking in aftrek tot f 10 000,-- per kind, de beperking in de kring van de «kinderopvangs», de voorwaarde dat beide partners betaalde arbeid verrichten, of een andere oorzaak heeft.

noodzakelijkerwijs tot heffing zouden leiden. Als gevolg van de invorderingsvrijstelling is immers in de tariefgroepen 1 en 2 bij andere inkomsten uit arbeid tot f 8654 geen en tot f 14 423 minder belasting en premie volksverzekeringen dan normaal verschuldigd (bedragen 1993).

Een ander aspect hiervan is dat het materieel geen belasting en premie verschuldigd zijn door de verzorger van kinderopvang zijn weerslag pleegt te vinden in de door deze gehanteerde tarieven. In dit kader speelt voorts een rol dat de voorgestelde regeling een franchise kent, zodanig dat kosten van kinderopvang tot het niveau van de Advies-tabel ouderbijdragen kinderopvang niet voor aftrek in aanmerking komen. Dit maakt dat door derden verzorgde kinderopvang, bij voorbeeld in gastouderprojecten, veelal in de praktijk niet tot een aftrekpost zou leiden.

Dit in onderling verband gezien, gevoegd bij de noodzaak de regeling zo weinig mogelijk fraudegevoelig te maken en te versoberen, heeft ons doen voorstellen uitsluitend beroepsmatige opvang in aanmerking te laten komen. Gelet op het voorgaande heeft nadere overweging niet tot een andere conclusie geleid.

6. Zoals de Raad terecht opmerkt, blijkt uit de toelichting dat met de continuering van de huidige fiscale regelingen in 1994 ongeveer f 60 mln. zou zijn gemoeid en dat bij aanvaarding van het voorstel van wet dit bedrag tot ongeveer f 25 mln. belasting wordt teruggebracht. De Raad verzoekt in de toelichting nader aan te geven ten laste van welke groepen deze verlaging wordt gebracht, waarbij in ieder geval – aldus de Raad – ware aan te geven of dit het gevolg is van de beperking in aftrek tot f 10 000 per kind, de beperking in de kring van de «kinderopvangs», de voorwaarde dat beide partners betaalde arbeid verrichten of een andere oorzaak heeft.

Zoals in het algemeen deel van de memorie van toelichting in de paragraaf «Huidige regeling en voorstel» is vermeld, stellen wij voor in de situatie, waarin de werknemer zelf de kosten van kinderopvang draagt, de bedragen die fiscaal gezien voor eigen rekening blijven, te stellen op 100% van de door de Minister van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur geadviseerde

ouderbijdragen. Ten opzichte van de huidige situatie is dit een verhoging. In de huidige situatie blijven de kosten die de werknemer voor kinderopvang maakt, fiscaal gezien thans voor zijn rekening voorzover deze niet meer bedragen dan circa 75% van de genoemde adviestabel. Daarnaast is sprake van een verhoging van de ouderbijdragen over de gehele linie in de WVC-adviestabel, in het bijzonder de bijdrage ten behoeve van het tweede en volgende kind. Dit werkt door in de fiscale tabel. Het voorgaande leidt tot versobering van de regeling. Daarnaast spelen ook de door de Raad van State genoemde factoren een rol. Een nadere splitsing ten laste van welke groepen de verlaging wordt gebracht, valt niet goed aan te geven.

7. In het voorgestelde veertiende lid van artikel 46 Wet IB wordt een delegatiebepaling opgenomen waardoor de minister groepen belastingplichtigen kan aanwijzen die geacht worden inkomsten ter zake van het verrichten van werkzaamheden buiten het huishouden te hebben. De toelichting op dit artikellid ware uit te breiden met een aantal voorbeelden die zicht geven op de wijze waarop van deze bevoegdheid gebruik zal worden gemaakt.

7. In het nieuwe veertiende lid van artikel 46 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 wordt een delegatiebepaling opgenomen op grond waarvan de Minister van Financiën groepen belastingplichtigen kan aanwijzen die geacht worden inkomsten ter zake van het verrichten van werkzaamheden buiten het huishouden te hebben. De Raad vraagt de toelichting uit te breiden met een aantal voorbeelden.

De voorgestelde faciliteit is bedoeld voor kosten van kinderopvang die verband houden met het verwerven van inkomsten uit arbeid of winst uit onderneming. Belastingplichtigen die arbeidsloos inkomen verwerven, behoeven in deze optiek geen kosten van kinderopvang te maken. Toch kan het zich voordoen dat de redelijkheid gebiedt de faciliteit ook te verlenen ingeval de belastingplichtige door omstandigheden buiten zijn wil de eerder bedoelde inkomsten niet verwerft en tevens van hem niet kan worden gevergd een contract met een instelling voor kinderopvang op te zeggen. Te denken valt aan een werknemer die tijdelijk werkloos of arbeidsongeschikt wordt. Het kan zich dan voordoen dat in redelijkheid niet van hem kan worden gevergd dat hij zijn plaats bij de kinderopvanginstelling opgeeft, aangezien hij dan wellicht zeer geruime tijd op de wachtlijst voor een nieuwe plaats zou komen te staan. Wij zijn voornemens voor dit soort gevallen het hebben van inkomsten uit vroegere arbeid gelijk te stellen met het verrichten van werkzaamheden buiten het

8. In het algemeen deel van de memorie van toelichting wordt in de paragraaf «Wettelijke vormgeving», tweede alinea, gesteld dat voor halve-dagopvang ouderbijdragen gelden van 30% van de heledagopvang. De Raad vraagt zich af of dit juist is. In de eerste plaats lijkt het niet juist voor halve-dagopvang relatief lagere bedragen vast te stellen, daarnaast wordt in de toelichting bij de Adviestabel ouderbijdragen kinderopvang 1992-1993 (Stcrt. 1992, 167) vermeld dat de bijdrage voor halve-dagopvang tweederde deel (x 0,66) van de bijdrage voor hele-dagopvang bedraagt. Het voorstel ware op dit punt te heroverwegen.

9. Voor zover de Raad bekend is, is bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal aanhangig het initiatiefwetsvoorstel van de leden Vermeend en Van Nieuwenhoven (kamerstukken II 1986/87, 19 750). In de toelichting ware op de samenhang tussen het voorstel van wet en dit initiatiefwetsvoorstel in te gaan.

huishouden. Ter completering van het beeld zij hierbij overigens vermeld dat in het voorgestelde dertiende lid van artikel 46 reeds inkomsten wegens genoten tijdelijke arbeidsongeschiktheid (ziekte) zijn gelijkgesteld met inkomsten ter zake van het verrichten van werkzaamheden buiten het huishouden.

De memorie van toelichting is op dit punt aangevuld.

8. Naar aanleiding van een opmerking van de Raad dienaangaande is in het algemeen deel van de memorie van toelichting in de paragraaf «Wettelijke vormgeving» thans vermeld dat de ouderbijdrage in de WVC-tabel voor halve-dagopvang tweederde deel (x 0,66) bedraagt van de bijdrage voor hele-dagopvang.

9. De Raad vraagt naar de samenhang tussen het voorstel van wet en het initiatiefvoorstel van de leden Vermeend en Van Nieuwenhoven (kamerstukken II 1986/87, 19 750). Wij merken naar aanleiding van deze vraag op dat in het regeringsstandpunt Kinderopvang (kamerstukken II 1992/93, 21 180) een omvattend beeld is geschetst van de structuur die het kabinet op het punt van de kinderopvang voor de periode na 1993 voor ogen staat. Het onderhavige voorstel van wet maakt deel uit van die structuur. Met betrekking tot het genoemde initiatiefvoorstel is in het regeringsstandpunt gewezen op een nadeel van het voorstel. Dat voorstel beoogt werkgevers die kinderopvang organiseren voor het personeel, bij de fiscale winstberekening extra aftrek te geven wegens kosten van kinderopvang. Een nadeel van dit instrument is onder meer het feit dat het alleen werkgevers onderworpen aan de vennootschapsbelasting of inkomstenbelasting bereikt. Voor de non-profitsector, waarin veel vrouwen werken, en voor ondernemingen die geen winst maken, biedt dit instrument geen stimulans.

10. De Raad wijst op de samenloop van dit wetsvoorstel met het voorstel van wet tot wijziging van de Wet op de loonbelasting 1964, de Wet op de vermogensbelasting 1964, de Successiewet 1956, de Wet op de inkomstenbelasting 1964 en de Coördinatiewet Sociale Verzekering naar aanleiding van de herziening van het fiscale regime voor onderhoudsvoorzieningen en bepaalde spaarvormen in de inkomstenbelasting (Aanpassing van de Wet op de loonbelasting 1964 en andere wetten aan Brede Herwaarderding) (kamerstukken II 1992/93, 23 046). Voor beide voorstellen is – volgens de tekst van de voorstellen – inwerkingtreding met ingang van 1 januari 1994 beoogd. De samenloop betreft de volgende wetsartikelen:

a. artikel 11, veertiende lid, Wet LB;

b. artikel 6, eerste lid, van de Coördinatiewet Sociale Verzekering. Een samenloopbepaling ware in het voorstel van wet op te nemen.

11. Voor een aantal redactionele kanttekeningen moge het college verwijzen naar de bij het advies behorende bijlage.

De Raad van State geeft U in overweging het voorstel van wet te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.

De Vice-President van de Raad van State,
W. Scholten

Lijst van redactionele kanttekeningen, behorende bij het advies nr. W06.93.0616 van de Raad van State van 3 november 1993.

– In de tekst van artikel 46, eerste lid, onderdeel d, van de Wet op de Inkomstenbelasting 1964 (Wet IB) wordt geregeld dat een bedrag van «meer dan» f 5925,-- (dat is de hoogte van de basisaftrek in 1994) in het onzuivere inkomen moet zijn begrepen, in de toelichting op het artikel wordt echter telkens uitgegaan van een bedrag dat tenminste f 5925,-- groot is. Wettetekst en toelichting waren op elkaar af te stemmen.

10. De Raad wijst terecht op de samenloop van het onderhavige voorstel van wet met het wetsvoorstel Brede Herwaarderding II. Op dit moment is daarvoor nog geen voorziening nodig.

Het wetsvoorstel is aangepast in verband met het inmiddels door de Eerste Kamer der Staten-Generaal aanvaard zijn van het wetsvoorstel inzake werknemersparticipaties en winstdelings- en spaarregelingen (kamerstukken II 1992/93, 20 291).

11. De redactionele kanttekeningen van de Raad hebben wij zo veel als mogelijk is verwerkt. De suggestie om de terminologie «Adviestabel ouderbijdragen kinderopvang», in de Wet op de inkomstenbelasting 1964 op te nemen, is niet gevolgd omdat dit in de WVC-sfeer geen wettelijk vastgestelde aanduiding is.

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J. Wallage

De Minister van Welzijn, Volksgezondheid, en Cultuur,
H. d'Ancona

– De vraag is gerezen of het niet de voorkeur verdient de door het Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur gebruikte aanduiding «Adviestabel ouderbijdragen kinderopvang» in artikel 46, tiende lid, Wet IB te gebruiken.

– Het verdient, in verband met het voorkomen van de woorden «voor zover», aanbeveling in onderdeel A.2 van zowel artikel II als van artikel III de zinsnede «en wordt voldaan» te vervangen door: en indien wordt voldaan.

– In artikel II, onderdeel A.3, ware of de aanhef of de nummering van het toegevoegde lid te wijzigen, aangezien het desbetreffende artikel al een veertiende lid heeft.

– In artikel III, onderdeel A.2, aanhef, ware tevens het huidige onderdeel r in de verlettering op te nemen. Voorts wordt verwezen naar aanwijzing 238, derde lid, van de Aanwijzingen voor de regelgeving (Ar).

– In het algemeen deel van de memorie van toelichting ware in de eerste alinea van de paragraaf «Inleiding» de vindplaats te vermelden van de bedoelde «eerder» gedane toezegging inzake zelfstandigen.

– In dezelfde alinea ware de juiste naam te gebruiken voor de «WVC-adviestabel». Daarnaast verdient het aanbeveling de vindplaats te vermelden van de laatstgepubliceerde tabel.

– In het algemeen deel van de toelichting, paragraaf «Wettelijke vormgeving», ontbreken in de tabel met betrekking tot het eerste kind de ouderbijdragen bij een netto gezinsinkomen van f 3301,-- – f 3400,--. Deze waren alsnog toe te voegen.

– De laatste alinea van de toelichting op het elfde lid van artikel 46 Wet IB zou beter op zijn plaats zijn in de toelichting op het tiende lid. In laatstgenoemd lid wordt geregeld dat bij ministeriële regeling administratieve voorwaarden worden gesteld.

– In de eerste en tweede noot bij het voorstel van wet ware of «Wet van 6 maart 1990 (Stb. 103)» te vervangen door: Stb. 1990, 103, of «Wet» te vervangen door: Beschikking. In het laatste geval verdient het aanbeveling tevens «, laatstelijk gewijzigd» te vervangen door: . De wet is laatstelijk gewijzigd.

– Noot 3 ware, mede conform
aanwijzing 191 Ar, te vervangen
door: Stb. 1987, 552, laatstelijk
gewijzigd bij Wet van 23 december
1992, Stb. 722, dan wel door:
Beschikking van 11 december 1987
(Stb. 552). De wet is laatstelijk
gewijzigd bij Wet van 23 december
1992 (Stb. 722).